

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΚΑΡΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΛΕΝΗ

ΤΕΥΚΡΟΣ: ... ἐς γῆν ἐναλίαν Κύπρον, οὐ μ' ἐθέσπισεν
οἰκεῖν Ἀπόλλων, ὄνομα νησιωτικὸν
Σαλαμίνα θέμενον τῆς ἐκεῖ χάριν πάτρας.

ΕΛΕΝΗ: Οὐκ ἦλθον ἐς γῆν Τρωάδ', ἀλλ' εἶδωλον ἦν.

ΑΓΓΕΛΟΣ: Τί φῆς;
Νεφέλης ἄρ' ἄλλως εἶχομεν πόνοους πέρι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΕΛΕΝΗ

«Τ' ἀηδόνια δὲ σ' ἀφήνουνε νὰ κοιμηθεῖς στὶς Πλάτρες».

Ἀηδόνι ντροπαλό, μὲς στὸν ἀνασασμὸ τῶν φύλλων,
σὺ ποὺ δωρίζεις τῇ μουσικῇ δροσιὰ τοῦ δάσους
στὰ χωρισμένα σώματα καὶ στὶς ψυχὲς
αὐτῶν ποὺ ξέρονε πὼς δὲ θὰ γυρίσουν.
Τυφλὴ φωνή, ποὺ ψηλαφεῖς μέσα στὴ νυχτωμένη μνήμη
βήματα καὶ χειρονομίες· δὲ θὰ τολμοῦσα νὰ πῶ φιλή-
ματα·
καὶ τὸ πικρὸ τρικύμισμα τῆς ξαγριεμένης σκλάβας.

«Τ' ἀηδόνια δὲ σ' ἀφήνουνε νὰ κοιμηθεῖς στὶς Πλάτρες».

Ποιὲς εἶναι οἱ Πλάτρες; Ποιὸς τὸ γνωρίζει τοῦτο τὸ
νησί;
Ἐξῆσα τῇ ζωῇ μου ἀκούγοντας ὀνόματα πρωτάκουστα:

καινούργιους τόπους, καινούργιες τρέλες τῶν ἀνθρώπων
ἢ τῶν θεῶν·

ἡ μοίρα μου ποῦ κυματίζει
ἀνάμεσα στὸ στερνὸ σπαθὶ ἐνὸς Αἴαντα
καὶ μιὰν ἄλλη Σαλαμίνα
μ' ἔφερε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ γυρογιάλι.

15

Τὸ φεγγάρι
βγήκε ἀπ' τὸ πέλαγο σὰν Ἀφροδίτη·
σκέπασε τ' ἄστρα τοῦ Τοξότη, τώρα πάει νά 'βρει
τὴν καρδιά τοῦ Σκορπιοῦ, κι ὅλα τ' ἀλλάζει.
Ποῦ εἶν' ἡ ἀλήθεια;

20

Ἦμουν κι ἐγὼ στὸν πόλεμο τοξότης·
τὸ ριζικό μου, ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ ξαστόχησε.

Ἀηδὸνι ποιητάρη,

σὰν καὶ μιὰ τέτοια νύχτα στ' ἀκροθαλάσσι τοῦ Πρωτέα
σ' ἄκουσαν οἱ σκλάβες Σπαρτιάτισσες κι ἔσυραν τὸ θρῆνο,
κι ἀνάμεσό τους—ποιὸς θά τό 'λεγε—ἡ Ἑλένη!

25

Αὐτὴ ποῦ κυνηγούσαμε χρόνια στὸ Σκάμαντρο.

Ἦταν ἐκεῖ, στὰ χεῖλια τῆς ἐρήμου· τὴν ἄγγιξα, μοῦ μίλησε:
«Δὲν εἶν' ἀλήθεια, δὲν εἶν' ἀλήθεια» φώναζε.

«Δὲν μπῆκα στὸ γαλαζόπλωρο καράβι.

30

Ποτὲ δὲν πάτησα τὴν ἀντρειωμένη Τροία».

Μὲ τὸ βαθὺ στηθόδεσμο, τὸν ἥλιο στὰ μαλλιά, κι αὐτὸ
τὸ ἀνάστημα

ἴσκιοι καὶ χαμόγελα παντοῦ

στοὺς ὦμους στοὺς μηροὺς στὰ γόνατα·

ζωντανὸ δέρμα, καὶ τὰ μάτια

35

μέ τὰ μεγάλα βλέφαρα,
ἦταν ἐκεῖ, στήν ὄχθη ἑνὸς Δέλτα.

Καὶ στήν Τροία;

Τίποτε στήν Τροία—ἓνα εἶδωλο.

Ἔτσι τὸ θέλαν οἱ θεοί.

Κι ὁ Πάρης, μ' ἓναν ἴσκιο πλάγιαζε σὰ νά ἦταν πλάσμα
ἀτόφιο·

40

κι ἐμεῖς σφαζόμεσταν γιὰ τὴν Ἑλένη δέκα χρόνια.

Μεγάλος πόνος εἶχε πέσει στήν Ἑλλάδα.

Τόσα κορμιὰ ριγμένα

στά σαγόνια τῆς θάλασσας στά σαγόνια τῆς γῆς·

τόσες ψυχές

45

δοσμένες στὶς μυλόπετρες, σὰν τὸ σιτάρι.

Κι οἱ ποταμοὶ φουσκῶναν μὲς στὴ λάσπη τὸ αἶμα

γιὰ ἓνα λινὸ κυμάτισμα γιὰ μιὰ νεφέλη

μιᾶς πεταλούδας τίναγμα τὸ πούπουλο ἑνὸς κύκνου

γιὰ ἓνα πουκάμισο ἀδειανό, γιὰ μιὰν Ἑλένη.

50

Κι ὁ ἀδερφός μου;

Ἄηδὸνι ἀηδὸνι ἀηδὸνι,

τ' εἶναι θεός; τί μὴ θεός; καὶ τί τ' ἀνάμεσό τους;

«Τ' ἀηδόνια δὲ σ' ἀφήνουνε νὰ κοιμηθεῖς στὶς Πλάτρες».

Δακρυσμένο πουλί,

στήν Κύπρο τὴ θαλασσοφίλητη

ποῦ ἔταξαν γιὰ νὰ μοῦ θυμίζει τὴν πατρίδα,

55

ἄραξα μοναχὸς μ' αὐτὸ τὸ παραμῦθι,

ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς αὐτὸ εἶναι παραμῦθι,

ἂν εἶναι ἀλήθεια πῶς οἱ ἀνθρώποι δὲ θὰ ξαναπιάσουν
τὸν παλιὸ δόλο τῶν θεῶν·

ἂν εἶναι ἀλήθεια

πῶς κάποιος ἄλλος Τεῦκρος, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, 60

ἢ κάποιος Αἴαντας ἢ Πρίαμος ἢ Ἑκάβη

ἢ κάποιος ἄγνωστος, ἀνώνυμος, ποῦ ὥστόσο

εἶδε ἓνα Σκάμαντρο νὰ ξεχειλάει κουφάρια,

δὲν τό'χει μὲς στὴ μοίρα του ν' ἀκούσει

μαντατοφόρους ποῦ ἔρχονται νὰ ποῦνε 65

πῶς τόσος πόνος τόση ζωὴ

πῆγαν στὴν ἄβυσσο

γιὰ ἓνα πουκάμισο ἀδειανὸ γιὰ μιὰν Ἑλένη.